

„ŠMAIKŠTI IR SUKELIANTI PRIKLAUSOMYBĘ.“
Tinklaraštis *Thoughts of a Blonde*

ŠUNIUKŲ MANIAKĖS IŠPAŽINTIS

STEFANIE LONDON

ŠUNIUKŲ MANIAKĖS IŠPAŽINTIS

STEFANIE LONDON

Iš anglų kalbos vertė
Indrė Kairytė

Skiriu tēvams, visada puoselējusiems mano meilē knygoms.

1

Nejaugi per daug nori tikėdamasi padoraus, normalaus vyro, trokštančio tokio pat laimingo, sėkmingo, išpuoselėto gyvenimo šuniukų apsuptyje, apie kokį svajoji pati?

Augustė Meriveter taip tikrai negalvojo. Tačiau, jei galima spręsti pagal santykių istoriją, vis dėlto norėjo per daug. Paskutiniai keli vaikinai, su kuriais ėjo į pasimatymą, varijavo nuo patrauklumu prilygstančio prasmirdusiam sportiniam bateliui iki privertusio prisiminti seną gudrybę apsimesti, jog sulaukė apie nelaimę pranešančio skambučio. Visa gama vyrų – nuo nuobodžių iki siutinančių. Kas kartą viena grįžusi namo Augustė spėliodavo, kas, po paraliais, jai negerai.

Pasimatymai jau ėmė priminti kovą už išlikimą.

Nebūk tokia negatyvi. Niekada negali žinoti, gal šis vyras tau skirtasis!

Štai kokią santūriai optimistinę mantrą kartojo žengdama į restoraną. Ten turėjo susitikti su paskutiniu vaikinu, nes jo paskyrą pažinčių programėlėje brūkštelėjo dešinėn. Nors Augustė nebuvo iš tų moterų, kurios laimingos jaučiasi tik šalia

savęs turėdamos vyrą, santykių ji *norėjo*. Troško partnerystės. Žmogaus, su kuriuo galėtų dalytis gyvenimo džiaugsmais ir iššūkais. Vyro, priverčiančio širdį suvirpėti.

Užbėgsime už akių: Karteris Edvardas Driskolis III širdies nepasiekė.

Turėjai būti išmintingesnė ir neiti į pasimatymą su vyruku, kurio varde yra skaitmuo.

– Tada jai ir pasakiau: *brangute*, tiesiog negaliu vesti moters, svajojančios apie nediduką namą. Na, kur dėčiau savo batų kolekciją? – priešais Augustę sėdintis vyras net nusipurtė. Jis klasikinio grožio, tačiau kiek... sterilus. Gal į veidą prisileido botokso? Antakiai beveik nejudėjo.

Augustė pričiuopo save spoksančią, tad nudūrė akis į lėkšnę priešais. Kone nepalietė užkandžiui užsakytų krocketų. Apetitas ėmė slopti vos vaikinui nusprendus aptarti visas moteris, kurias vesti atsisakė.

Visas šešias.

Kalbant atvirai, faktas, kad santuoka su šiuo vyru sudomino net ir *vieną* moterį, daug sakė apie jo banko sąskaitos dydį, nes asmenybė toli gražu nebuvo patraukli.

– Na, ar gali patikėti? Nediduką namą? Rimtai, kuo ji mane laikė? Minimalistu? – prunkštelėjo. – Turėjau iškart pastebėti polinkį į hipišką gyvenimo būdą, kai panaudojo natūralų dezodorantą. Iškalbingas ženklas.

O, vaikyti. Ar per anksti vėl apsimesti sulaukus apie nelaimę pranešančio skambučio? Gal šis pasimatymas – karmos atsakas už tokį poelgį aną kartą?

– Taigi, šitaip iš sąrašo buvo išbraukta penktoji potenciali žmona. Šeštas numeris... Čia tai istorija.

Augustė įsispitrijo į antakius spėliodama, ar kalbant šie sukrutės. Hm... Sunku pasakyti. Karteris nuobodžiai paistė apie dar vieną vargšėlę, vilčių kupiną moterį, besitikėjusią sulaukti iš jo deimantinio žiedo.

– Supranti, privalau šitai įvertinti, – šįkart vyrukas stabtelėjęs atsikvėpė, tarytum laukdamas jos atsakymo.

Šūdas. Ką jis ten plepėjo? Augustė mintimis buvo nuklydusi į kitą pasaulį.

– Hm...

– Juk negaliu pasmerkti būsimų vaikų, ką? – jis susijuokė, bet veidas aukščiau nosies nekrustelėjo. Neabejotinai *kažin kuo* paveiktas. – Privalau išsirinkti moterį, kurios genai bus bent ne prastesni už mano.

Augustė sumirksėjo.

– Palauk, sakai, kad žmoną rinksiesi pagal tai, kokius genus, tikėtina, perduos vaikams?

– Būtent, – Karteris iškėlė rankas. – Pagaliau mane kas nors supranta.

– Išškai žmonos ar kumelės? – Augustė pasibjaurėjusi su-raukė lūpas.

– Pamelos? Aktorės neieškau.

– *Kumelės*. Veisiamo arklio, – ai, kodėl apskritai varginasi su juo ginčytis? – Turėtum žinoti, kad ne visos moterys nori turėti vaikų.

Vyrukas vyptelėjo.

– Žinoma, kartais taip *sako*. Bet tada apie save primena biologija... Tik tak.

Augustė sugriežė dantimis. Negalėjo pakęsti kalbų apie biologinį laikrodį. Klausantis žmonių šnekų kartais rodydavosi,

kad vos tik sulaukus trisdešimt persijungs kažkoks vidinis jungiklis, ir staiga užsimanysi vaiko.

Kol kas nieko panašaus nenutiko.

Mėgsta vaikus. Norėjo būti šaunia teta draugijų miniatiūrinėms kopijoms. Tačiau nejutė poreikio pati tokį pagimdyti. Kas žino, galbūt ateityje tai išties pasikeis. O gal ir ne.

Augustė įtarė, kad pasitvirtins pastarasis variantas. Iš visos širdies negalėjo pakęsti minties, kad a) ji nepripažįsta tiesos; b) kažin kas su ja negerai.

– Sužinokime pašalinių nuomonę, – pareiškė Karteris ir, Augustei dar nespėjus paprieštarauti, pasigavo jaunutę padavėją. – Kaip manote? Ar mudviejų vaikai būtų mieli?

Jis mostelėjo į Augustę. Padavėja žvelgė it automobilio žibintų nušviesta stirna. Augustė troško skradžiai žemės prasmegti. Prie aplinkinių staliukų įsitaisę žmonės *neabejotinai* juos stebi. Dievulėliau, žinant, kaip jai sekasi, veikiausiai kas nors viską aprašys socialiniuose tinkluose!

Ar, dar blogiau, filmuoja, įkels į *TikTok*.

– Liaukis, – sušnypštė Karteriui, tačiau šis tik mostelėjo it musę nuvydamas.

– Nagi, galite būti atvira, – nusijuokė nejausdamas, jog visus aplinkinius verčia gūžtis iš gėdos. – Na, ji kiek stamboka, bet veidukas dailus, tiesa?

Augustė net išsižiojo. Vyrukui pasisekė, kad juodu skiria stalas, o ji nelinkusi išlieti gėrimo žmonėms į veidus. Šią akimirką *labai* viliojo tai padaryti.

Neprivalai *su šituo taikstyti*.

Augustei jos kūno sudėjimas visai patiko. Ji stipri! Rau-menys naudingi kerpant šunis. Darbas reikalauja fizinės jėgos,

ypač dirbant su stambiais augintiniais. Taip, ji apsiperka didelių dydžių skyriuje, einant šlaunys trinasi viena į kitą,riebaliukai liula. Na ir kas? Ar šlaunų trynimasis – jau pasaulio pabaiga? Tikrai ne.

Ir tai tikrai nesuteikia pašaliniams teisės ją menkinti.

Augustė atsistūmusi kėdę atsistojo.

– Sveikinimai, Karteri. Be jokios abejonės, esi didžiausia šlykštyinė, kurios paskyrą esu brūkštelėjusi į dešinę. Gauni auksinę žvaigždę.

Vyras žvelgė į ją su gailėsčiu.

– Ar dėl to, kad pavadinau stambia? Nesakau, jog tai blogai. Man visai patinka...

– Man nerūpi, kas tau patinka, nes savo kūne jaučiuosi puikiai. O tu neįtikėtinai arogantiškas. Užjaučiu moterį, apsigausiančią tiek ilgai, kad spėtų už tavęs ištekėti, – Augustė pasičiupusi rankinę išsižvejojo pinigų sumokėti už užsisakytą maistą. Karteris negalėdamas patikėti savo akimis stebėjo ant stalo sklendžiančius banknotus. – Tikiuosi, ilgai, *ilgai* liksi vienišas. Gal ir visą gyvenimą.

Užsimetusi rankinę ant peties nužingsniavo per restoraną. Į ją buvo nukreipti keli telefonai. Jai einant pro šalį, viena moteris šūktelėjo: „Taip ir reikia, mergyt!“ Kokia tragedija! Tačiau Augustė turėjo užtektinai savigarbos nesitaikstyti su pašlemėkais. Viduje kunkuliavo įsiūtis.

Paskutinę akimirką atsigrėžė į žmones, sėdinčius prie meniškai dekoruotų staliukų ir prabangaus baro.

– Tai Karteris Edvardas Driskolis III, damos. Braukite kairėn!

Apsisukusi ant kulno praėjo vyriausiąją padavėją, delnu užsispaudusią lūpas, ir paliko restoraną. Durims užsivėrus plojimai ir sveikinimo šūksniai pritilo.

Oficialu. Nors ir yra daug pasiekusi verslininkė, gerbiama gyvūnų kirpėja, ir – bent norėjo taip manyti – geras žmogus, akivaizdu, nesugeba padorių vyrukų atsijoti nuo avigalvių.

Gal eina ne tuo keliu? Galbūt ieškoti meilės pažinčių programėlėse ir sausakimšuose baruose tas pat kaip parduotuvės išparduodamų prekių dėžėje tikėtis rasti kokybiškų dirbinių. Gal apskritai meilės paieškos žadina tuščias svajas. Galbūt verčiau rinktis praktiškesnį, logika paremtą kelią: pasirinkti žmogų, išsikeliantį sau panašius tikslus. Gal laikui bėgant meilė sužydės. Verčiau ieškos partnerystės, o ne romantikos.

Metas pasitelkti profesionalų pagalbą.

Kitonas Saksas žvelgė pro platų biuro langą. Kabinetas erdvus, nors ir ne geidžiamas kampinis. Gėrėjosi vaizdu. Kitoje Rytų upės pusėje driekėsi Manhatano finansinis kvartalas ir Bruklinas. Jau beveik dešimta vakaro, dangus tamsus it raišalas, tačiau pro apšviestus aplinkinių dangoraižių langus matyti daugybė darbuotojų, barbenančių kompiuterių klaviatūras ar kalbančių telefonais. Toks tas gyvenimas Volstrite.

Miegas tik nemotyvuotiems.

Pasigirdo beldimas į kabineto duris. Kitonas su kėde atsigręžė pažiūrėti, kas pertraukė apmąstymams skirtą laiką. Tarpduryje stovėjo viršininkas Tomas Feirčaildas. Ant liauno maratonų bėgiko kūno dailiai gludo tamsus kostiumas, marškiniai be menkiausios raukšlėlės, nors į biurą atvyko neabejotinai prieš penkias ryto.

– Tomai. Kuo galėčiau padėti? – pasiteiravo Kitonas, kviesdamas vyresnįjį vyrą užėti.

Viršininko akys ryškiai mėlynos, žili plaukai tankūs. Prieš kelerius metus ankstesnėje įmonėje pakrikštytas Baltuoju kla-jūnu. Garsėjo negailestingumu ir gebėjimu nenukrypti nuo plano. Blogiukų iš „Sostų karų“ įkvėpta pravardė išties tiko.

Kitono nuomone, finansų srityje dirba dviejų tipų žmonės. Visų pirma, goduoliai, mintantys prašmatniomis vakarie-nėmis, segintys deimantais nusagstytus roleksus. Siekiu „daugiau, daugiau, daugiau“ persmelktas visas jų darbas ir asmeninis gyvenimas. Tokie vyrai neišvengia skyrybų, nes įsitaiso priklausomybę nuo narkotikų, lošimų, o kartais susi-randa meilužę ar net keturias.

Kiti pašėlusiai ambicingi, žūtbut norintys laimėti, sie-kiantys sudėtingiausių tikslų ir nesugebantys sustoti. Jie liekni ir alkani. Jiems esi vertas tiek, kiek vertas paskutinis tavo su-darytas sandoris. Pirmosios grupės vyrai yra banginiai, o šie – rykliai. Jie greitesni ir gerokai pavojingesni.

Nekilo abejonių, kad Tomas yra visų ryklių karalius.

– Kas girdėti apie „Waterlaino spaudos“ pirkimą? – pasi-teiravo Tomas.

– Direktorius atmetė pirmą pasiūlymą, tačiau tai smarkiai nestebina, kadangi pasiūlėme nedidelę kainą, – nuo kėdės pa-kilęs Kitonas apėjo darbo stalą.

– Kokie žingsniai numatyti?

– Mano tyrėjas gilinasi į įmonės finansus, tikrina, gal tu-rime kokį svertą. Įtariu, gali būti skolų. Pasiūlysimė jas pa-dengti, jei nuleis pardavimo kainą.

Nusivylimą viršininko veide nuspėjo dar prieš jam pasirodant. O jis tikrai pasirodė: lūpos staiga susispaudė, griovelis tarp antakių pagilėjo.

– Maniau, jau liausiesi vaidinti Robiną Huda, Kitonai, – viršininkas prunkštelėjo. – Padengti jų skolas? Kodėl turime atsakyti už netikusius kitos įmonės sprendimus?

– Ir neatsakome, – tarė Kitonas. – Geraširdiškas pasiūlymas palengvins pirkimo procesą. Galėsime sutarti dėl nedidelės kainos ir išvengsime neigiamų atsiliepimų.

– Kam rūpi tokie atsiliepimai?

– O kaip mūsų kliento geras vardas? – Kitonas kilstelėjo antakius. – Paskutinis sandoris buvo toks agresyvus, kad žmonės reikalavo tyrimo.

– Tiksliau tariant, keli rūsiuose tūnantys troliai paskelbė apie tai *Reddit* tinklalapyje. Prašyčiau, – Tomas pavartė akis. – Ne mūsų darbas nerimauti dėl to, ką pagalvos žmonės, Kitonai. Be to, šiais laikais internete viskas taip greitai keičiasi, kad tereikia dieną ar porą luktelėti, ir žmonės jau nirš dėl ko nors kito. Po velnių, jei būtum sumanus, rastum, kuo jiems piktintis, ir nukreiptum reikiama linkme.

Kitonas atsiduso. Jiedu su Tomu, švelniai tariant, nesutarė. Kitonas žinojo, kad šis sandoris kels sunkumų. Jo klientas, sparčiai auganti skaitmeninės spaudos grupė, siekė praryti kelias smulkesnes įmones, jau pradėjusias kelti triukšmą dėl autorinių teisių. Stambiai žuviai paprasčiau smulkią tiesiog nupirkti nei vargti derantis, galbūt net eiti į teismą. Tačiau ši stambi žuvis nesibodėjo veikti nesąžiningai. Iš Kitono buvo tikimasi peržengti etikos ribą.

Jis vylėsi sudaryti sandorį neišsitepus krauju rankų, perkeltine prasme. Regis, tai bus sudėtingiau, nei manė.

– Prašau patvirtinti, jog tavo jautrioji širdis šiam sandoriui nesutrukdyt, – rėžė Tomas, perliedamas žvilgsniu. – Svars-tėme, kad metas tau tapti partneriu. Nenorėčiau, kad įgytum silpno žmogaus reputaciją.

Kitonas atlaikė viršininko žvilgsnį.

– Abu puikiai žinome, kokie mano pasiekimai. Naudin-giau, kad dirbčiau jums, net ir vadovaudamasis ta, kaip pasa-kėte, jautriąja širdimi, nei konkurentams.

Akimirką Tomas sustingo. Sunku nuspėti šio vyro mintis. Šis bruožas bėgant metams padėjo laimėti daugelį derybų, žadino naujokų baimę Kitono pirmame darbe – didelėje in-vesticijų įmonėje Volstrite. Kas kartą Tomui užėjus į kabinetą, pavaldiniai išsibėgiodavo kaip balandžiukai.

Tik ne Kitonas. Jis prieš nieką nesilankstydavo.

Dėl šios priežasties – ir, žinoma, dėl puikios nuojautos, ge-bėjimo išvelgti svarbias detales – vyriškis priglaudė jį po spar-neliu. Atsiskyres nuo senosios įmonės ketinant steigti naują, išrašė jam čekį su daugiau nulių, nei Kitonas manė esant įma-noma. Tai buvo gyvenimą keičianti suma.

O pasauliui visiškai netikėtai sugriuvus, Tomas liko šalia. Laikui bėgant tapo jam kaip tėvas, kurio Kitonas niekada ne-turėjo. Negali sakyti, kad buvo mylintis, tačiau parėmė, ragino dėti visas pastangas ir suteikė galimybių, kai daugelis kitų siekė nurašyti.

Kitonas Tomui velniškai daug skolingas.

– Sutvarkyk tą reikalą, – galiausiai rėžė viršininkas. – Žinai, kad noriu ant sienos matyti tavo vardą. Tačiau privalai įtikinti Hilą. Jis vilkina sprendimo priėmimą.

Vyras išėjęs uždarė paskui save duris. Kitonas išleidęs kvapą grįžo į darbo kėdę. Prispaudė nagus prie įsitempusių

sprando raumenų. „Feirčaildas ir Hilas“ galėtų tapti „Feirčaildu, Hilu ir Saksu“.

Mintis apie tai, kad galėtų matyti savo vardą, išraitytą žėrinčiomis auksinėmis raidėmis, kažką jo viduje pažadino. Jei tik visi juo suabejoję žmonės regėtų jį dabar. Senieji mokytojai, kartoję, kad jis nieko nepasieks. Pareigūnai, septyniolikos metų nutempę į pataisos namus ir nematę nieko daugiau, tik statistiką. Kolegos pirmame darbe, laikę jį tik netikėliu nusikaltėliu.

Jo vardas gali atsidurti ant vienos prestižiškiausių finansų konsultantų įmonių visame Niujorke sienos.

Pagaliau jis atsidurs mitybos piramidės viršuje. Volstrito grietinėlė. Apie šį tikslą jiedu su žmona svajodavo gulėdami absurdiškai siauroje IKEA lovelėje, vis tiek užgriozdinusioje mažutį miegamąjį. Abu siekė tapti įmonių partneriais. Jau buvo suplanavę, kaip tokią progą atšvęs: *St. Regis* viešbutyje atsikimš butelį *Dom Pérignon*. Ji buvo įsitikinusi, kad tikslą pasieks pirma.

Tuo metu tikėjo ja. Elerė pasiekdavo kiekvieną užsibrėžtą tikslą. Niekas jos nesulaikydavo.

Kol staiga sulaukė.

2

– Taip, brangute. Tu – tikras tigras. Esi džunglių karalienė! Suriaumok man, mažute.

Fotografas spustelėjo fotoaparato mygtuką, o Augustė Meriveter stengėsi nevaryti akių. Gerai, kad ji dirba už kadro. Nesugebėtų pozuoti, kai kas nors šūkaloja tokius absurdus.

Visa laimė, kad alpakai priešais objektyvą tokių sunkumų nekilo.

– Man regis, ponas Otas praleido biologijos pamoką, per kurią aiškinta, kad alpakos nepriklauso didžiųjų kačių šeimai, – sumurmėjo Augustė, rinkdamasi grožio reikmenis.

Skotė, nėštukė greta jos, prunkštelėjo.

– Gaila, negirdėjai, ką aną savaitę kalbėjo iguanai. Jau buvau bepradedanti galvoti, kad turi fetišą ropliams.

– Nesijuok, – Augustė atkirto mirtinai ramiu balsu. – Dinozaurų erotika – rimtas reikalas.

– Ne!

– Aš rimtai. Tiesą pasakius, egzistuoja pabaisų erotikos žanras. Leidžiamos knygos apie Sniego žmogų ar

Minotaurą, – Augustė išsišiepė. – Apie viską, ką tik gali fantazuoti, kas nors jau yra parašęs erotinę knygą.

Toks žanras – švelnesnė trisdešimt ketvirtosios taisyklės, bylojančios, jog apie viską, kas tik egzistuoja, yra sukurtas pornografinis filmas, versija.

– Na, tai pasakyk man, – Skotė pasilenkė per stalą, nukrautą Augustės kirpimo reikmenimis. – Iš kur tiek daug išmanai apie nišinę erotiką?

– Iš nešvankių knygų klubo, – išsišiepė Augustė. – Esu grupelės, skaitančios įvairiausius romanus, narė. Susirenkame skaitinius aptarti per *Zoom* programą. Mūsų šūkis: nešvankybės iki pasaulio krašto.

Augustė knygų klubui priklausė jau beveik metus. Laukdavo to kas mėnesį. Susirinkdavo nariai iš viso pasaulio. Į įtemptą darbų grafiką lengviau sekdavosi įterpti nuotolinį pokalbį nei susitikimus akis į akį.

Erotinės knygos jai labai patiko. Gerokai įdomesnės už pačios intymų gyvenimą – dėl šito nekilo abejonių.

Krūptelėdavo kaskart prisiminusi siaubingąjį vakarykštį pasimatymą. Visa laimė, diena labai užimta, tad neliko laiko mąstyti apie tą tragediją. Vis dėlto itin apdairiai išjungė telefoną – nenorėjo nė *žiūrėti* į pažinčių programėles.

– Nešvankių knygų klubas skamba labai smagiai! – Skotė suplojo rankomis. – Reikės papildyti skaityklę naujomis knygomis.

– Persiųsiu tau kelias rekomendacijas.

– Nuostabu. Leinas liks apstulbęs, – sukikeno Skotė. – Elektroninėms skaityklėms turime bendrą paskyrą.

– Kas žino, gal tokias knygas pamėgs, – Augustei kilstelėjus antakius, Skotė išraudo.

Jos vyras Leinas šaunus vyrukas. Susituokę jau gana seniai... Na, senokai, tačiau buvo susvetimėję. Neseniai įvyko deramos vestuvės, dabar jau laukiasi vaikelio. Vieninteliai Augustės pažįstami žmonės, užsitarnavę teisę feisbuke santykius pavadinti sudėtingais. Dabar jiedu vėl kartu ir jaučiasi labai laimingi. Augustei teko pripažinti, kad giliai širdyje kiek pavydi šitokių tobulų santykių.

Kalbant atvirai, nors augintinių grožio verslo plėtra ir džiugino, norėjo su kuo nors dalytis elektroninės skaityklės paskyra. Troško grįžti namo pas patrauklų vyruką. Norėjo su tuoktinio, mylinčio jos apvalumus, putlų kūną ir keistenybes. Geidė ir pati kuo nors gėrėtis.

Gaila, ji linkusi išsirinkti siaubingiausius įmanomus vyrus – įsipareigojimų bijančius donžuanus, sakančius viską, kad tik įsiviliotų į lovą. Skaitė tiek daug romanų, jog tikėjosi minioje išskirti didvyrį. Vis dėlto kai kuriomis dienomis jau tėsė kaip magnetas prie savęs traukianti netikėlius.

O Niujorke netikėlių tikrai netrūko.

Todėl ir egzistuoja pažinčių agentūros. Pro visas tas šiukšles persiirti reikalinga ekspertų pagalba.

Ši idėja vis sukosi galvoje. Galbūt ne tokia jau prasta mintis pasisamdyti profesionalus.

– Gal tos knygos padės pajvairinti seksą, – pajuokavo Skotė, glostydama atsikišusį pilvą. Sugražino Augustę į realybę. – Juk reikia kaip įmanoma geriau pasimėgauti prieš atkeliaujant vaikeliumi. Jei rimtai, norėčiau ko nors, kas padėtų užsimiršti. Vizitai pas gydytojus, vaiko kambario įrengimas, tiek daug reikalų darbe...

Atsidususi Skotė nupūtė nuo veido žvilgančių šviesių plaukų sruogą.

Skotė tikra gražuolė – aukšta, liekna, ilgais šviesiais plaukais ir plačiomis šviesiai rudomis akimis. Laukėsi kiek daugiau nei šešis mėnesius, tačiau švytėjo ir buvo stilinga kaip visada. Kita vertus, galėtų užsimaukšlinti vieną iš tų maišų primenančių nėštukių drabužėlių, ir vis tiek atrodytų puikiai. O štai Augustė paveldėjo motinos metro šešiasdešimties ūgį, didelę krūtinę ir putlų užpakaliuką. Iš tėvo perėmė garbanotus raudonus plaukus, blyškia odą ir strazdanas.

Šiaip dėl išvaizdos nesukdavo galvos – juk svarbiausia ne žmogaus išorė, bet retkarčiais susimąstydavo, gal meilė būtų sėkmingesnė, jei neatrodytų kaip antraplanį vaidmenį atliekanti aktorė iš hobitų grafystės.

Galėčiau užsiimti kosplėjumi. Galbūt egzistuoja vyrukas, svajojantis sugulti su hobite!

– Visko tiek daug, – užbaigė Skotė. – Be to, jau beveik esame pasirengę filmuoti dokumentiką, o dar tas talentų konkursas...

– Susidorosi, Skote, – Augustė pasiekusi spustelėjo Skotės ranką. – Gyvenk šia diena.

– Visą gyvenimą nesupratau, kaip žmonės aukoja darbui šitiek daug kasdienybės. Dabar, kai turiu mėgstamą darbą, jaučiuosi nuolat plėšoma į visas puses, – nusijuokusi Skotė papurtė galvą. – Nuostabi problema – vienu metu dedasi per daug šaunių dalykų.

Skotė dirbo „Letenėlėse ir mieste“, augintinių viešųjų ryšių ir talentų paieškos agentūroje. Įmonę įsteigė jos geriausia draugė Aila. Nusprendus plėsti komandą, Skotė paaukštinta į klientų vadybininkes. Vis dėlto, vertinant objektyviai, įmonė dar smulki. Prireikus kirpėjos, visada pirmiausia skambindavo Augustei. Per pastaruosius pusantrų metų moterys

artimai susidraugavo. Augustė didžiavosi turėdama šaunių draugių, taip ištikimai viena kitą paremiančių.

– Patikėk, tai ir palaima, ir prakeiksmas, – dabar, fotosesijai baigiantis, Augustė jau pakavosi paskutinius reikmenis. – Vis dėlto nė nemirktelėjusi rinkčiausi tokį gyvenimą, užuot dususi prie darbo stalo.

– Pritariu šimtu procentų! – Skotė empatiškai linktelėjo. – Rimtai, dirbti su šiais meilučiais padarėliais – geriausia, kas man galėjo nutikti.

– Čia tai tikrai taip.

Augustė nuo vaikystės mylėjo gyvūnus. Susidraugavo su visais kaimynų šunimis ir katėmis, gydė sužeistus paukštelius, savanoriavo prieglaudose. Net norėjo tapti veterinare... Dideliam chirurgo tėvo pasibaisėjimui.

Veterinarai – kaip odontologai. Žmonės manys, kad nebuvai pakankamai sumani tapti tikra gydytoja.

Prisiminusi tokį ižeidžiantį ir visiškai netikslų, snobišką tėvo teiginį, Augustė net krūptelėjo. Uždarė grožio reikmenų dėžę. Tėvai vis dar nepritarė pasirinktai karjeros kryptčiai, nors prie Augustės rikiavosi klientų eilės, ji kirpo tikrų įžymybių augintinius ir dirbo kuriant filmus.

„Meriveter kirpykla“ – geidžiamiausia augintinių grožio įmonė visame Manhatane. Verslas toks pelningas, kad Augustė viena pati įsigijo butą centre.

Nereikia nė minėti, jog visa tai padarė neslegiama studentiškų paskolų naštos.

Galbūt dėl to tėvų akimis pasiekimai neatrodė reikšmingi. Nelaiikė jos sumania, manė, jog čia tiesiog sėkmė. Augustė netikėjo, kad ko nors pasiekti gali tik baigusi koledžą. Puikiausias

įrodymas buvo nuolat užpildytas darbo kalendorius ir suma banko sąskaitoje.

– Jau keliausiu, – fotografo padėjėjai pranešus, kad darbas baigtas, Augustė užsimetė ant peties krepšį. – Reikia palindus po dušu nusiplauti fermos gyvūno kvapą.

– Laukia karštas pasimatymas? – mirktelėjo Skotė, nė nenumanydama, koks skausmingas šis klausimas.

– Pasimatymas vyko vakar. Ir kažgi ar karštas. Veikiau imu galvoti, kad kažkas su manimi negerai.

– O ne, – Skotė papurtė galvą. – Su tavimi *viskas* kuo puikiausiai. Esi gardus kąsnelis.

– Galbūt pažinčių programėlėse susirinkę vien tik padugnės, – Augustė atsiduso. Žinojo, nereikėtų gėdytis, kad jomis naudojasi. Kone visi tai daro. Vis dėlto tėvai kartą pakomentavo, esą tokios programėlės tik žmonėms, neturintiems socialinių įgūdžių. Kadangi nebuvo labai drąsi, toks komentaras kiek skaudino. – Jau pradėdu galvoti, gal reikalingas profesionalo įsikišimas. Šis būdas viską daryti pačiam neveikia.

– Visada naudinga išbandyti ką nors naujo, – padaršino Skotė. – Jei manai, kad taip pasieksi tikslą, pirmyn.

– Nemanai, kad labai senamadiška tikėtis būti supirštai?

– Ištekėjau už vaikiną, su kuriuo susipažinau Las Vegase, – nusikvatojusi priminė Skotė. – Meilę atrandame skirtingais keliais.

Augustė linktelėjo. Draugės palaikymas suteikė šiek tiek drąsos.

– Jei viskas klostysis gerai, supažindink jį su pabaisų erotika, – mirktelėjo Skotė. – Abu pasilinksminsite.

Menkai tikėtina. Augustė jau taip seniai nesilinksmino, kad jei ne elektroninę skaityklę kaitinančios erotinės knygos,

veikiausiai būtų pamiršusi, ką reiškia žodis „seksas“. Rašytojai padėjo išsaugoti svajas.

Tačiau gal vis dėlto ji turi daugiau nei vieną pasirinkimą.

Važiuodamas pasimatyti su jaunėle sesute Lėja, Kitonas visada labai nelaukdavo vieno – susitikimo su jos geriausia drauge Mole.

Molė – tikra rakštis subinėje.

Viena tų savo vertę žinančių damučių mėlynomis it ledas akimis, storais, blizgančiais plaukais ir polinkiu į dramatiškumą, tampiusiu Kitono nervus. Jau nė neminint, kad veidas visada išlikdavo nepatenkintas. Galbūt žmonės Bruklino gatvėse ir grėždavosi į jos instagramo vertą puikią išvaizdą, tačiau ji nuolat dėl visko skųsdavosi. Aha, o dar po visus namus išmėtydavo daiktus ir užimdavo visą sofą. Rimtai, manote, kad kam nors kitam užsimanius prisėsti ir pažiūrėti televizorių Molė pasislinktų?

Kur tau. Ji manė, jog tie namai ir viskas juose priklauso jai.

Nelemta dramatiška haskė.

Kitonas gatve žingsniavo vaikystės namų, kuriuose dabar gyveno Lėja su Mole, link. Nuo to laiko, kai čia buvo įsikūręs, Bušvikas smarkiai pasikeitė. Tais laikais rajonas buvo neramus. Čia gyvenant reikėjo būti ištvermingam. Rajono dvasia kiek priminė ir patį Kitoną, ypač jaunystėje.

Žinoma, dabar niekas į jį pažiūrėjęs neįžvelgtų tokių savybių. Jau seniai nusimetė apsmukusius džinsus, riedlentininko sportbačius, o nuo nikotino patamsėję rankų pirštai vėl pabalo. Senąją aprangą pakeitė specialiai jam siūtais itališkais kostiumais ir lakuotais odiniais *Amedeo Testoni* batais.

Cigaretės liko miglotu prisiminimu, nes dabar svaiginosi karjeros aukštumomis.

Stumtelėjęs vartelius priešais namą, nuskubėjo prie laukųjų durų. Iš namo vidaus sklido jaukūs aukso atspalviai. Kitonas garsiai pabeldė. Laukdamas, kol sesuo atidarys, – žinojo, kad kiek užtruks, kol ji pasieks laukujes duris, – nusimetė kostiumo švarką ir pasigėrėjo vaizdu pro priekinius langus. Pauglystėje šiame name glaudėsi trys šeimos.

Nors dabar Kitonas turėjo užtektinai pinigų ir troško suteikti šeimai viską, ką tik gali, Lėja atmetė jo pasiūlymą nupirkti butą Manhatane. Ne kartą mėgino įtikinti ją kraustyti arčiau jo, net nutempė apžiūrėti apartamentų su langais per visą sieną, pro kuriuos Hadsono gatvė priminė meno kūrinį.

Užsispyrėlė Lėja nenusileido ir nesutiko išsikelti iš vaikystės namų.

Taigi, Kitonas kantriai laukė, kol kitos šeimos išsikraustys, nupirko laisvus butus ir galiausiai visą pastatą renovavo taip, kad atitiktų Lėjos poreikius: įrengė liftą, padėsiantį nusigauti į antrą aukštą, kai neįveiks laiptų, visur išklojo naujas grindis, vonios kambaryje prisuko turėklus.

Ak, ir nupirko vienetinę aksominę rožinės spalvos sofą, nes, sesutei žvelgiant gailiomis šuniuko akimis, būdavo neįmanoma atsakyti neigiamai.

– Einu! – sušuko Lėja, o Kitono veide akimirksniu išplito šypsena. Sesers balsas jį visada taip veidavo.

Kad ir kiek streso patyrė darbe, kad ir kaip sunkiai sekėsi sutarti su klientu, kad ir kaip *nekontė* apsimesti tokiu pat šunsnukiu kaip visi, susirinkę Volstrite... Išgirdus Lėjos balsą visi sunkumai pranykdavo.

Durims atsivėrus Kitonas suspaudė sesutę glėbyje. Ji kvepėjo braškėmis ir cukraus pudra – užuomina apie desertą, jau greitai nugulsiantį jo pilve. Stipriai ją suspaudęs Kitonas leido dienos stresui išsisklaidyti.

Atitraukęs išvydo koridoriuje tupinčią Molę. Dėbsojo sukryžiuosius priekines letenėles, kiek užvertusi snukutį, it būtų užuodusi ką nors šlykštaus.

– Tavo šuo manęs nekenčia, – tarė Kitonas, atsakydamas piktu žvilgsniu.

– Liaukis, – Lėja susiraukė. – Žinai, kokia svarbiausia šių namų taisyklė: judu privalote sutarti.

Šito nebus. Haskė tokia pat sukalbama kaip vaikas, jau prieš šešias valandas turėjęs gulti dienos miego. Dėl juodų ir baltų linijų ant snukelio atrodydavo, kad kalytė visus smerkia.

Tas minėtas nuolatos surauktas veidas? Teiginys nebuvo perdėtas.

– Pasakyk tai jai, – Kitonas pasikabino švarką ant senovinės geležinės kabyklos prie laukųjų durų, nusiavė batus. Namai dangiškai kvepėjo. – Tai ji žvelgia į mane it norėtų, vos tik man atsukus nugarą, atkartoti filmo „Penktadienis, 13-oji“ siužetą.

– Galbūt jaučia, kad *tu* nemėgsti *jos*, – tarė Lėja dėbtele-dama. Mūvėjo rausvas sportines kelnes, vilkėjo derantį džemperį, tačiau pasidažiusi, lyg ruoštųsi vakaroti mieste. Akių vokai padengti blizgiais šešėliais, jų spalva nuo rausvos perėjo į mėlyną, o blakstienos tokios vešlios, jog priminė barbę.

– Dailus makiažas, – pagyrė Kitonas. – Kūrei mokomąjį filmuką?

– Taip, – Lėja plačiai išsišiepė. – Šiandien gavau naują šešėlių paletę.

Vienas namo patobulinimų: kambarys, kur Lėja galėjo ramiai filmuoti jutubo vaizdo įrašus ir nereikėdavo perstatinėti įrangos. Įrengtas tinkamas apšvietimas, rikiavosi dailios spintelės kosmetikai. Sesers išraiška, Kitonui iškilmingai aprodžius dovaną, palietė širdį. Turint omenyje, kad vaikystėje jam teko pusmetį spausti centą prie cento, kad jos gimtadieniui išgalėtų nupirkti vieną MAC makiažo šepetėlį, pokytis išties ryškus.

– Tą paletę atsiuntė *imonė*, – Lėja prisispaudė rankas prie krūtinės. – Ar gali patikėti, kad gaunu iš jų reklaminių produktų?

– Šaunu. Labai tavimi didžiuojuos.

Lėja kūrė turinį populiarejančiam jutubo kanalui. Daugiausia grožio ir mados filmukus, kartu atskleidavo ir savo, jaunos moters, sergančios išsėtine skleroze, gyvenimą. Buvo metas, kai dėl nuolatinių paūmėjimų tapo sunku važinėti kurti makiažo prieš vestuves ar fotosesijas, tad ji persikėlė į virtualų pasaulį. Iš pradžių jutubo kanalas buvo tik papildomas pajamų ir kūrybinės saviraiškos šaltinis, tačiau Lėja tikėjosi, jog sugebės surinkti daugiau sekėjų ir tai taps jos karjera.

Kitonas nė trupučio neabejojo, kad tikslą pasiekti pavyks.

– Kaip smagu, – Lėja pačiupo į sieną paremtą sidabrinę lazda. – Žinai, jau imu šio to pasiekti. Algoritmas kartais labai įnoringas, bet pastaruoju metu keli vaizdo įrašai susilaukė išties nemažai peržiūrų.

– Labai sunkiai dirbi. Neabejoju, kad sulauksi sėkmės.

– Ne taip greitai kaip tu, Volstrito genijau, – paerzino sesuo. – Tačiau pamažu judu pirmyn.

– Ei, juk tai tu gyveni madingajame Bruklina. Šiomis dienomis ant kiekvieno kampo sutiksi po vyruką į kuodą surištais plaukais, gurkšnojantį septynis dolerius kainuojančią latę.

– Aha, kava Manhatane tikrai *gerokai* pigesnė, – Lėja pavartė akis. Remdamasi lazdele judėjo lėtai, tačiau stabiliai. Guminis lazdos galiukas bilstelėdamas į kietmedžio grindis pabrėždavo kiekvieną žingsnį. – Be to, vis dar lankausi toje nedidukėje itališkoje kavinukėje, kur espresas kainuoja du dolerius, o močiutė prie prekystalio mėgina nutukinti mane savo kepiniais.

– Puiku. Baisu ir pagalvoti, kad švaistytum pinigus vyrų į uodegėlę surištais plaukais mėgstamoms vietoms.

Brukliną ir Manhataną užvaldė hipsteriai. Viskas pateikiama mažose pakuotėse, šviežia, tiesiai iš ūkio. Labiausiai trikdantis apibūdinimas – amatininkų dirbiniai. Po velnių, kaip įgyjama amatininko kvalifikacija? Tokiu žodžiu vadinama bet kas nuo šokolado iki lipdinių ir žvakių su siaubingais instagraminiais šūkais.

Velniop visus tuos „Gyvenk, mylėk, juokauk“.

– Kitonai! – jų mama Džekė ištiesusi rankas atskubėjo iš svetainės į koridorių. – Atrodai puikiai kaip visada.

– Ačiū, mama, – paskandinęs ją glėbyje atkreipė dėmesį, kokia mama smulkutė. – Nejau traukiesi?

– Ak, liaukis, – paėjusi šalin ši papurtė galvą. Tamsiuose plaukuose ryškėjo žilos sruogos, žalios akys – tokios pat kaip vaikų, – išdykėliška žibėjo. – Negražu juoktis iš turinčių bėdų vertikalioje plotmėje.

– Ai, tie aukšti žmonės. Jie patys blogiausi, – sukikeno Lėja. – Tiesa?

– Judvi nuolat prieš mane susivienijate, – Kitonas apglėbė motinos pečius, ir visi patraukė į virtuvės ir valgomojo erdvę. – O kur Harvis?

– Dirba, – atsiduso mama. – Labai norėjo prisijungti, tačiau šįvakar trūko darbo rankų.

Harvis – antrasis mamos sutuoktinis, sutiktas po žlugusių sužadėtuvių su Kitono tėvu ir tragiškos santuokos su blogu žmogumi, kai Kitonas buvo paauglys. Ši santuoka trunka metus, bet naujasis sutuoktinis patiko. Darė mamai gerą įtaką: padėjo įgauti pasitikėjimo savo jėgomis, net padrašino stoti į meno mokyklą. Dabartinė nuolat pasauliui besišypsanti motina iš esmės skyrėsi nuo to emocionaliai atsiribojusio, pykčiu liepsnojančio šešėlio, kokį matydavo jaunystėje. Kitono nuomone, Harvis puikiai papildė šeimą.

Šeima Kitonui visų svarbiausia – svarbiau už darbo tikslus, premijas ir panašius dalykus.

Grupelė perėjo į valgomąjį, kur ant salos buvo padėti Lėjos mėgstamiausi naminės picos ingredientai. Pagrindai su raudonuoju padažu ir žolelėmis jau paruošti, dubenėliuose sudėti priedai. Lėja su mama pripjaustė visokiausių gėrybių: žalumynų, paprikų, trijų skirtingų rūšių mėsos, baklažanų, mocarelos, obuolių, graikinių riešutų, ananaso. Pašlakstyti viršų net paruoštas naminis aliejus su atrieisiais pipirais.

Paskui juos įėjo ir Molė, caksėdama nageliais į grindis. Pašaipiai dėbteležusi į Kitoną prasispraudė pro šalį palikdama ant kostiuminių kelnių kailio sluoksnį ir nuėjo palakti iš dubenėlio vandens.

– Lėja jau pasakė geras naujienas? – paklausė mama, kraudama ant picos pagrindo špinatų ir plonas vytinto kumpio riekeles.

– Geras naujienas? – Kitonas dirstelėjo į seserį.

– Užrašiau Molę į talentų konkursą!

Kitonas prapliupo kvatotis, net šuo pakėlė snukelį nuo dubenėlio. Vargeli, jei tik žvilgsnis galėtų *nužudyti*...

– Atleiskit, tiesiog... kokį talentą ji turi? Paversti žmogų akmeniui? Dramatiškai reaguoti subarus? Apsimesti, kad maudynės prilygsta mirties bausmei?

Puikiai žinojo, kaip Molė nekenčia vonios, – kelis sykius mėgino ją išmaudyti. Dukart permirko labiau nei šuo, trečią kartą Molė jį parvertė. Krisdamas ant plytelėmis klotų grindų pasitempė riešą.

Po šių nuotykių Kitonas pasiūlė Molės kailio priežiūrą perleisti į profesionalų rankas. Laimė, geriausia Lėjos draugė – šunų kirpėja, gebanti apraminti net siaubingai besielgiantį keturkojį.

– Išdresiravau ją atlikti įvairiausių triukus. Tik pažiūrėk, – Lėja ištiesė Molei ranką. – Paspausk.

Kalytė paklusniai uždėjo dešinę leteną ant savininkės delno. Žvilgsnio nenuleido nuo Kitono.

– Gulkis, – Lėja bakstelėjo į grindis, kalytė kaipmat atsigulė ant pilvo. – O ne, Mole! Pilnatis!

Kalytė vėl atsitūpusi sustugo it vilkas. Gerai, šis triukas tikrai gana juokingas.

– Sakai, talentų konkursas? Ar galima laimėti šaunių prizų? – Kitonas prisitraukęs picos pagrindą ėmė dėlioti pipirinę dešrą. Gabalėlius rikiavo kruopščiai, kad visa pica būtų tolygiai padengta.

– Laimėjęs gyvūnas pasirašys sutartį su augintinių viešųjų ryšių agentūra „Letenėlės ir miestas“, – Lėja patapšnojo Molei galvelę ir suburkavo girdama, kokia ji gerutė. Kalytė mėgavosi dėmesiu. Kokia pagyrūnė. – Agentūra įsikūrusi Manhatane.

– Teko apie juos girdėti.

Skaitė *New York Times* apie įmonės savininę moterį, įkūrusią verslą po to, kai buvo atleista iš senojo darbo. Kitonas mėgo tokias istorijas, kur paprastas žmogus triumfuoja turtingiesiems palankiame pasaulyje.

– Manau, Molė galėtų tapti žvaigžde, – kalbėjo Lėja. – Ji tokia graži ir sumani.

– Tikrai *neeilinė*, – burbtelėjo Kitonas, užsidirbdamas motinos niuksą į šonkaulius. – Na, neabejoju, kad viskas, ko imsis, pavyks puikiai. Jei kas ir sugebės šį velnio šunį paversti pavyzdingu instagramo šunyčiu, tai tik tu.

Molė šnirpštelėjo parodydama, ką mano apie buvimą instagramo šunyčiu. Vis dėlto Kitono sesuo nusišypsojo, tad ir visas jo pasaulis nušvito. Kalbant atvirai, niekada nesupras, ką ji toje haskėje išvelgė, tačiau žinojo, kad Molė padėjo seriai išsikapstyti iš gilios duobės, kurioje atsidūrė išgirdusi išsėtinės sklerozės diagnozę.

Buvo Molei už tai dėkingas, tačiau pats *niekada* netaps šunų mylėtoju.

Ką čia nori apgauti. Niekada nieko nemylėsi.

Santuoka Kitoną palaužė. Daugiau niekada nerizikuos patirti šitokį skausmą.

Sudomino? Pirkite knygą
ŠUNIUKŲ MANIAKĖS IŠPAŽINTIS
bene geriausia kaina **ČIA**

AR ĮMANOMA PAMIRŠTI TAU SKIRTĄ ŽMOGŲ?

Augustė Meriveter visada mokėjo tvarkytis su keturkojais. Yra pagarsėjusi kaip Manhatano šunų užkalbėtoja. Tačiau su vyrais sekasi prasčiau. Kadaisė nelaimingai įsimylėjusi Kitoną Saksą, dabar susiduria tik su jai netinkamais vaikinais.

Našlys Kitonas, vienas galingiausių Volstrito vilkų, tenori suteikti šeimai saugumą, kurio visada trūko. Taigi, sesutei Lėjai paprašius konkurse paganyti sunkiai sutramdomą haskę, Kitonas sutinka... Ir meldžia Augustės pagalbos siekiant pergalės.

Augustei savaitgalis pakenčiant haskės kaprizus, įveikiant kliūčių ruožus ir miegant vienoje namelio lovoje klostosi puikiai. Nebejausdama spaudimo su tinkamu vyru susikurti tobulą gyvenimą, ima atsipalaiduoti ir įžvelgti švelniąsias kadaisė mylėto vyro savybes. Ar paliaubos tik laikinos? O galbūt pagaliau Kitonas atsidurs tinkamu laiku ir tinkamoje vietoje?

9 786090 310274

